

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4325/2021
07.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиле АА, чији је пуномоћник Пера Јаношевић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Водовод“ Рума чији су пуномоћници Србислав Спајић и Милош Спајић, адвокати из ..., ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2822/20 од 17.12.2020. године, у седници одржаној 07.09.2022. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2822/20 од 17.12.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2822/20 од 17.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П 570/18 од 30.09.2020. године, ставом првим изреке, одбачена је, као недозвољена тужба у делу у коме је тужилца тражила да се утврди да је престало, услед застарелости потраживање туженог према тужилци у износу од 125.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је, захтев тужилце којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде нематеријалне штете због душевног бола, због увреде и повреде права личности исплати 3.000.000,00 динара као и да јој накнади трошкове поступка са законском затезном каматом од правноснажности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке обавезана је тужилца да туженом на име трошкова поступка плати 76.150,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2822/20 од 17.12.2020. године, ставом првим изреке, жалба је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилце за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености посебне ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, ... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин одлучивања и разлоге које је другостепени суд дао за своју одлуку. Тужилца у ревизији није пружила доказе о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у овом случају и супротном одлучивању судова, па није испуњен ни законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Разлог на коме је заснована одлука другостепеног суда којом је потврђено првостепено решење којим је одбачена тужба, као недозвољена у делу у коме је тужилца тражила да се утврди да је престало услед застарелости потраживања туженог према њој у износу од 125.000,00 динара усклађено је са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда у погледу дозвољености тужбе за утврђење којом потрошач (купац) у спору против испоручиоца (продавца) захтева да се утврди да испоручилац нема право да од потрошача наплати одређени новчани износ по испостављеном рачуну за тачно одређен период, због застарелости потраживања. У вези накнаде нематеријалне штете због душевног бола због увреде и повреде права личности нижестепени судови су овај захтев тужилце одбили, као неоснован, с обзиром да тужилца није доказала на који начин је учињена увреда према њеној личности, а да искључење воде не може представљати основ за досуђивање накнаде овог вида нематеријалне штете, осим тога тужени је поступао по захтеву тужилце када је искључио воду.

С обзиром на то да на основу изнето следи да у овом случају нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан (у конкретном случају против решења о одбачају тужбе), док је ставом 2. истог члана прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, а ставом 6. прописано је да ће се у поступку поводом ревизије против решења сходно примењивати одредбе овог закона, о ревизији против пресуде.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.09.2018. године, а вредност предмета спора је 3.125.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору и да вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд утврдио да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП, са којих разлога је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић